

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 522/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť mesta Č., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. M. P., Č., ktorou namieta

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 8 C/31/2010 z 30. decembra 2010 a uznesením z 27. júna 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/309/2011 z 24. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/311/2011 z 24. októbra 2011, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/313/2011 z 24. októbra 2011 a

- porušenie práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 8 C/31/2010 z 27. júna 2011 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/313/2011 z 24. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Č. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2012 faxom a 14. februára 2012 poštou doručená sťažnosť mesta Č., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. P., Č., ktorou namieta

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C/31/2010 z 30. decembra 2010 a uznesením z 27. júna 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/309/2011 z 24. októbra 2011, uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co/311/2011 z 24. októbra 2011, uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co/313/2011 z 24. októbra 2011 a

- porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 8 C/31/2010 z 27. júna 2011 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co/313/2011 z 24. októbra 2011.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že na okresnom súde a krajskom súde bolo vedené konanie o žalobe M. M., miesto podnikania Č., proti sťažovateľovi o zaplatenie sumy 29 484 000 Sk z titulu náhrady škody. Sťažovateľ poukazuje na to, že *„napriek plnému úspechu v dovolacom konaní a napriek následnému zastaveniu konania zavinenému žalobcom znášal všetky trovy súdneho konania“*.

Povinnosť náhrady trov konania vyplývala sťažovateľovi pôvodne z rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C/38/2005 z 31. októbra 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co/25/2007 zo 17. septembra 2007. Tieto rozhodnutia boli zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo/23/2008 z 21. decembra 2009.

Okresný súd po vrátení veci rozhodol rozsudkom č. k. 8 C/31/2010-316 z 23. septembra 2010 a krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 5 Co/309/2011-347 z 24. októbra 2010 *„bez vysporiadania sa s otázkou náhrady trov pôvodného a dovolacieho konania“*.

Následne rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Co/311/2011-362 z 24. októbra 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 8 C/31/2010-332 z 30. decembra 2010 o povinnosti sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 25 150 €.

Krajský súd rozhodol tiež uznesením č. k. 5 Co/313/2011-368 z 24. októbra 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 8 C/31/2010-408 z 27. júna 2011 o nepriznaní oslobodenia sťažovateľa od platenia súdnych poplatkov.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Náhrada všetkých trov súdneho konania na ťarchu sťažovateľa v situácii, keď bol v konaní pred Najvyšším súdom... úspešný a nezavinil (na rozdiel od žalobcu) zastavenie ďalšieho konania, naznačuje na elementárne porušenie práva a spravodlivosti v zmysle práva... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... Podľa názoru sťažovateľa možno nezákonné a nespravodlivé výroky pripísať nerovnému prístupu súdov k sťažovateľovi a porušenej rovnosti v konaní v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy... Navyše postupom súdov nebolo sťažovateľovi doručené uznesenie o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, čím bolo objektívne porušené jeho právo na účinný prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 Dohovoru...“

Sťažovateľ uvádza, že postupom okresného súdu a krajského súdu v namietaných konaniach a ich rozhodnutiami bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, princíp právnej istoty a materiálnej spravodlivosti. V tejto súvislosti konštatuje:

„... Sťažovateľ tvrdí, že v tejto veci súdy rozhodli v rozpore s princípom právnej istoty a princípom materiálnej spravodlivosti vo všetkých uvedených konotáciách. Poukazuje najmä na skutočnosť, že ohľadom uplatneného škodového nároku žalobcu mal úspech sťažovateľ a nie žalobca. Počnúc dovolacím konaním ako aj ďalším konaním pred okresným a krajským súdom, v ktorom sa žalobca - pod vysokým rizikom zamietnutia žaloby, implikovaným v záveroch najvyššieho súdu - rozhodol žalobu späťvziať a navrhol konanie zastaviť. Nevyhnutným následkom takéhoto správania žalobcu je stav, keď jeho súdne uplatnená pohľadávka na zaplatenie 967.934,67 € (29.160.000,- Sk) nie je

právoplatne priznaná a ani potvrdená v dôvodoch, pre ktoré ju súdy priznali v pôvodnom konaní.

... Tomuto procesnému stavu mali v zmysle príslušných zákonných noriem (najmä ust. §§ 142 ods. 1 a 2, 143, 146 ods. 1 písm. c) a ods. 2) a § 147 ods. 1 Osp) zodpovedať výroky súdov o úplnom alebo aspoň čiastočnom nahradení trov konania sťažovateľovi na úkor žalobcu. Súdy ale zákonné normy nerešpektovali, a rozhodli v príkrom rozpore s ich doslovným znením a účelom, ktorý spočíva na zásade, že v sporovom konaní je náhrada trov konania priamo spojená so zodpovednosťou za výsledok (úspech v spore) alebo za zavinenie (zastavenie konania). V napadnutých rozhodnutiach tomu bolo celkom opačne, pretože na ich základe má trovy konania znášať sťažovateľ, hoci mal - čo do meritórneho prejednávania veci - úspech a naopak, ani minimálnu mieru zavinenia na konečnom zastavení konania.

... Pritom nejde o zanedbateľné finančné položky. Trovy pôvodného konania predstavujú súhrnne sumu 32.647,81 € (983.547,92 Sk) a trovy ďalšieho konania 40.968,96 (1.234.230,88 Sk), teda celkovo ide o sumu 73.616,77 € (2.217.778,81 Sk). Fakt, že sťažovateľ bol v štádiu meritórneho prejednávania veci úspešný, čo žalobca doslova zmaril späťvzatím žaloby a zastavením konania, len podčiarkuje celkovú nezmyselnosť napadnutých rozhodnutí, ktoré súdy paradoxne zdôvodňovali úspechom (!) žalobcu v konaní. Zároveň táto súvislosť nasvedčuje na zásadnú nespravodlivosť rozhodnutí, ktorú si sťažovateľ nedokáže vysvetliť inak, ako nadŕžaním žalobcovi a porušením zásady rovnosti, namietanej v ďalšej časti sťažnosti.

... Okrem toho napadnuté rozhodnutia trpia aj ďalšou vadou, konkrétne absenciou výrokov a odôvodnení o náhrade trov pôvodného a dovolacieho konania, ktorá povinnosť bola súdom výslovne určená v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu. Aj táto skutočnosť podľa mienky sťažovateľa objektívne preukazuje vyššie namietané porušenia princípov právnej istoty, materiálnej spravodlivosti aj rovnosti v konaní.“

K porušeniu princípu rovnosti strán sťažovateľ v sťažnosti „... poukazuje na rozhodnutie okresného súdu a konajúcej sudkyne JUDr. A. H., ktorá v začiatkoch sporu oslobodila žalobcu od povinnosti platiť súdne poplatky, hoci na to nebol zákonný dôvod v zmysle ust. § 138 ods. 1 Osp. Konkrétne sudkyňa JUDr. A. H. vyhovelá odvolaniu žalobcu

proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky, ktorá žalobcovi nepriznala oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Zatiaľ čo vyššia súdna úradníčka poukázala na skutočnosť, že žalobca uplatnil škodový nárok v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a že má nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. 663, 4069, 4130 a 6631 a preto jeho majetkové pomery neodôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, sudkyňa JUDr. A. H. rozhodnutie vyššej súdnej úradníčky zrušila a žalobcu od platenia súdnych poplatkov oslobodila s argumentom, že žalobcu nehnuteľnosti skôr zaťažujú, ako mu prinášajú zisk.“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „... Rovnakého prístupu okresného súdu, akokoľvek bolo sporné, sa domáhal aj sťažovateľ pri odvolaní proti uloženej poplatkovej povinnosti 25.150,- € a v návrhu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Okresný súd však návrh sťažovateľa zamietol bez bližšieho zdôvodnenia svojho odlišného - a v podstate úplne protikladného - prístupu k posúdeniu rovnakej žiadosti, akú predložil žalobca s pozitívnym výsledkom v podobe priznaného oslobodenia. Navyše, okresný súd uznesenie o nepriznaní oslobodenia sťažovateľovi nedoručil, čím spôsobil, že sťažovateľ sa voči nemu nemal možnosť odvolať. V naznačenom prístupe okresného súdu, potvrdeného aj krajským súdom, sťažovateľ nachádza porušenie rovnosti v konaní, či už z pohľadu rovnosti zbraní alebo rovnosti príležitostí, ktoré žalobca - na rozdiel od sťažovateľa - nesporne mal a ktoré naopak okresný súd (rovnako krajský súd) sťažovateľovi upieral.“.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, pričom uvádza:

„... že okresný súd pochybil, s následkom v podobe odňatia možnosti sťažovateľa podať odvolanie ako účinný prostriedok nápravy proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, nakoľko predmetné uznesenie sťažovateľovi nedoručil. Okresný súd uznesenie doručil iba JUDr. M. L., ktorá obratom súdu oznámila (v zákonnej lehote na podanie odvolania proti tomuto uzneseniu), že sťažovateľa nezastupuje od 11. 05. 2011. ...

Okresný súd napriek uvedenej informácii uznesenie opätovne nedoručoval, čím sťažovateľovi odňal možnosť podať odvolanie a konať pred odvolacím súdom, na akom konaní mal skutočný záujem, pretože nepriaznivá finančná situácia, v ktorej sa nachádza,

mu určené súdne poplatky neumožňuje uhradiť. Sťažovateľ preto oprávnené tvrdí, že okresný súd mu uvedeným postupom zmaril možnosť uplatniť účinný prostriedok nápravy, čo krajský súd potvrdením uznesenia odobril, hoci išlo o stav objektívne odporujúci zákonu.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že:

„1. Základné právo Mesta Č... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/309/2011-347 zo dňa 24. 10. 2011 v časti potvrdzujúcej výrok rozsudku Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-316 zo dňa 23. 09. 2010 o priznaní trov prvostupňového konania žalobcovi a v časti ukladajúcej povinnosť Mesta Č. a vedľajšieho účastníka na strane Mesta Č. spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 1.516,73 €; uznesením Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-332 zo dňa 30. 12. 2010 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/311/2011-362 zo dňa 24. 10. 2011 a uznesením Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-408 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/313/2011-368, bolo porušené.

2. Základné právo Mesta Č... podľa čl. 47 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/309/2011-347 zo dňa 24. 10. 2011 v časti potvrdzujúcej výrok rozsudku Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-316 zo dňa 23. 09. 2010 o priznaní trov prvostupňového konania žalobcovi a v časti ukladajúcej povinnosť Mesta Č. a vedľajšieho účastníka na strane Mesta Č. spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 1.516,73 €; uznesením Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-332 zo dňa 30. 12. 2010 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/311/2011-362 zo dňa 24. 10. 2011 a uznesením Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-408 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/313/2011 368, bolo porušené.

3. Základné právo Mesta Č... podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-408 zo dňa 27. 06. 2011 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/313/2011-368 zo dňa 24. 10. 2011, bolo porušené.

4. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/309/2011-347 zo dňa 24. 10. 2011 v časti potvrdzujúcej výrok rozsudku Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-316 zo dňa 23. 09. 2010 o priznaní trov prvostupňového konania žalobcovi a v časti ukladajúcej povinnosť Mesta Č. a vedľajšieho účastníka na strane Mesta Č. spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 1.516,73 €; uznesenie Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-332 zo dňa 30. 12. 2010 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/311/2011-362 zo dňa 24. 10. 2011 a uznesenie Okresného súdu v Čadci sp. zn. 8C/31/2010-408 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/313/2011-368, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Čadci na ďalšie konanie.

5. Okresný súd v Čadci je povinný uhradiť Mestu Č... trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet právneho zástupcu Mesta Č... do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť namietanými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na to, že proti namietanému rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co/309/2011-347 z 24. októbra 2011, proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Co/311/2011-362 z 24. októbra 2011 a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Co/313/2011-368 z 24. októbra 2011 podal na okresnom súde dovolanie. Podľa zistení ústavného súdu v predmetnej veci prebiehalo konanie o dovolaní sťažovateľa na okresnom súde, ktorý zabezpečoval splnenie podmienok konania o dovolaní – odstraňoval vady dovolania a vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie. Okresný súd uznesením č. k. 8 C/31/2010-579 zo 16. júla 2012 zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa pre nezaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie 1. augusta 2012 a následne 2. augusta 2012 zaplatil súdny poplatok za dovolanie. Okresný súd uznesením č. k. 8 C/31/2010-594 z 5. septembra 2012 zrušil svoje uznesenie zo 16. júla 2012. Predmetná vec zatiaľ nebola predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

Sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej „*možno dovolanie podľa ust. § 237 písm. f)... [OSP] považovať za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ak sú namietané procesné pochybenia všeobecného súdu ...*

Zároveň ale ust. § 239 ods. 3 Osp nepripúšťa dovolanie proti uzneseniam o trovách konania, ktoré sú namietané aj v tomto prípade. Nakoľko v tejto veci boli trovy konania sčasti posúdené aj rozsudkami, sťažovateľ z opatrnosti a v záujme zachovania procesnej lehoty podľa ust. § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podáva túto sťažnosť proti rozhodnutiam nižších súdov o trovách konania aj bez rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o podanom dovolaní.“

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným tvrdením sťažovateľa poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali tak všeobecný súd, ako aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok ESĽP z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESĽP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. na paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012